

Arrest

nr. 181 117 van 23 januari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 januari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2017 om 16.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 januari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 11 januari 2017 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid rationae temporis op.

De Raad merkt in dit verband op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, als volgt luidt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert een verwijderingsmaatregel als volgt:

“6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;”

Het kan derhalve niet ter discussie worden gesteld dat het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een verwijderingsmaatregel is.

Verzoekende partij werd op 11 januari 2017 in kennis gesteld van de bestreden beslissing. Dit wordt door de raadvrouw van verzoekende partij niet betwist.

Uit het administratief dossier blijkt dat ten aanzien van de verzoekende partij reeds op 11 januari 2016 (deze beslissing wordt eveneens uitdrukkelijk vermeld in de bestreden beslissing) een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, met een vrijwillige vertrektermijn van 30 dagen. De beslissing waarvan in voorliggende zaak de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd, is dus een tweede verwijderingsmaatregel. De verzoekende partij beschikte derhalve over een beroepstermijn van vijf dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen, zoals overigens uitdrukkelijk in de akte van kennisgeving wordt aangegeven.

Het is niet betwist dat de bestreden beslissing op 11 januari 2017 aan de verzoekende partij ter kennis werden gebracht. De dies a quo wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. De verzoekende partij beschikte bijgevolg vanaf 12 januari 2017 over vijf dagen om een beroep in te leiden.

Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd evenwel slechts op 20 januari 2017 aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen per faxbericht overgemaakt, terwijl de laatste nuttige dag 16 januari 2017 was. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, ingediend op 20 januari 2017, werd bijgevolg laattijdig ingediend.

De beroepstermijnen bepaald in artikel 39/57 van de vreemdelingenwet zijn van openbare orde en moeten strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

Van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid kan enkel worden afgezien wanneer de verzoekende partij aantoonst dat zij wegens overmacht verhinderd werd tijdig haar verzoekschrift in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, RW 1987-88,

778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, "Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)" in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

In haar verzoekschrift gaat de verzoekende partij in het geheel niet in op de laattijdigheid van haar vordering.

Overeenkomstig artikel 39/82, § 4, derde lid van de vreemdelingenwet werd in de beschikking waarbij de partijen werden opgeroepen aangegeven dat de vordering manifest laattijdig voorkwam. Verzoekende partij werd dan ook in de mogelijkheid gesteld om een standpunt voor te bereiden omtrent de al dan niet laattijdigheid van haar beroep en kreeg de mogelijkheid om aan te tonen dat de laattijdige indiening van haar beroep aan overmacht te wijten is.

Ter terechtzitting van 20 januari 2017, alwaar zij uitdrukkelijk gewezen wordt op het feit dat de vordering laattijdig voorkomt, gelet op het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de raadvrouw van verzoekende partij dat zij pas recent werd gecontacteerd nadat verzoekende partij op 18 januari 2017 naar Merksplas werd overgebracht. De raadvrouw voert aan dat verzoekende partij geen advocaat zou hebben kunnen contacteren vanuit de gevangenis. Zij wijst op het recht op een effectief beroep en verwijst naar het arrest S.J. van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Tenslotte benadrukt zij dat een grief op basis van artikel 8 van het EVRM wordt aangevoerd.

De Raad wijst er op dat artikel 13 EVRM niet verhindert dat de Verdragsluitende Staten, in het kader van beroepsprocedures, voorwaarden van procedurele aard hanteren, zoals termijnen en vormvereisten, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwijking uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

In de memorie van toelichting wordt met betrekking tot de termijn van vijf dagen vermeld: *"Een kortere termijn kan als een redelijke termijn beschouwd worden, aangezien de vreemdeling al eerder het nodige heeft kunnen doen om zijn rechtsbescherming te organiseren en derhalve kennis heeft van de modaliteiten die in dit verband gelden."* (Parl. St. Kamer 2013-14, nr. 53-3445/001, 9)

De Raad verwijst tevens naar wat het Grondwettelijk Hof zeer recent oordeelde in arrest nr. 13/2016 van 27 januari 2016:

"In de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid vermag de wetgever in korte termijnen te voorzien, die inherent zijn aan dat soort van procedure. Zulke termijnen kunnen voordelig zijn voor zowel de betrokken vreemdeling die snel een beslissing over zijn vordering verkrijgt als voor de overheid die een effectief terugkeerbeleid moet kunnen voeren. Dat geldt des te meer wanneer het gaat, zoals te dezen, om een vordering tegen een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is" (B.19.3).

Het Grondwettelijk Hof stelt dat art. 47, §2 van het Handvest, art. 46, §4 van de Herschikte Procedurerichtlijn en art. 27, §2 van de verordening (EU) nr. 604/2013 enkel bepalen dat « redelijke » termijnen dienen te worden gehanteerd, en dat het EHRM, in het arrest van 27 februari 2014 (S.J. t. België) evenwel geen minimumtermijn heeft bepaald, maar heeft het aanbevolen in een « voldoende » termijn (« un délai suffisant ») te voorzien.

Het Hof is van mening dat *"Rekening houdend met het spoedeisende karakter dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kenmerkt, kunnen de termijnen van tien respectievelijk vijf dagen niet als onredelijk kort worden aangemerkt. Die termijnen zijn voldoende opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid redelijkerwijs als een daadwerkelijk rechtsmiddel kan worden beschouwd"* (B.19.7).

Het Grondwettelijk Hof besluit: *"Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden bepalingen niet onbestaanbaar zijn met de artikelen 10, 11 en 13 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, met artikel 47, lid 2, van het Handvest en met artikel 46, lid 4, van de Herschikte Procedurerichtlijn."*

De Raad stelt vast dat de raadvrouw met het blote betoog dat verzoekende partij vanuit de gevangenis geen advocaat kon contacteren, niet aannemelijk maakt dat verzoekende partij zodanig met obstakels

en hindernissen werd geconfronteerd dat hij geen toegang had tot rechtsbijstand en bijgevolg niet bij machte zou zijn geweest om diligent en binnen de duidelijke en bij wet voorgeschreven termijn op nuttige wijze een verzoekschrift in te dienen. Overmacht wordt niet aangetoond.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing het volgende wordt gesteld:

“Betrokkene heeft in het formulier hoorrecht ingevuld op 11/07/2016 verklaard een ex-partner en kind in België te hebben.

Hij ondernam in het verleden reeds verschillende pogingen om zijn verblijfssituatie te regulariseren op basis van op basis van zijn expartner alsook op basis van zijn Belgisch kind. De ingediende aanvragen werden echter negatief afgesloten. Betrokkene's zoon is geboren op 26.09.2011. Desondanks heeft betrokkene er zich toe laten verleiden om de wetten en regels in België te overtreden. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn minderjarig kind, zoals het van een goede huisvader zou mogen verwacht worden. Wel integendeel, uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene zich, ook met betrekking tot de vrijwaring van zijn contact met zijn zoon, vaak agressief opsteld. Het bezoekrecht zou stopgezet zijn en er zou contactverbod zijn opgelegd.

Het feit dat ex-partner en kind van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.”

Zoals de verwerende partij in haar nota terecht opmerkt, heeft de Raad zich reeds uitgesproken over artikel 8 van het EVRM in het arrest nr. 171.168 van 1 juli 2016 waarbij het beroep tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 29 december 2015, betekend op 11 januari 2016, werd verworpen. In dit arrest stelde de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoonde dat op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van artikel 8 van het EVRM werd besloten dat het familiale en persoonlijke belang van verzoekende partij ondergeschikt werd geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

De Raad stelt vast dat een cassatieberoep werd ingediend tegen 's Raad arrest nr. 171.168 doch dat dit cassatieberoep niet toelaatbaar werd verklaard (RvS 22 september 2016, nr. 12.155, NTB) waarbij de Raad van State oordeelde dat de Raad wel degelijk de vereiste wettigheidscontrole op de belangenafweging heeft gemaakt en heeft gemotiveerd waarom deze proportioneel was. Het bestreden arrest voldeed aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen en een schending van artikel 8 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Alle overige voorgaande aanvragen in het kader van gezinshereniging werden geweigerd. De beroepen daartegen ingediend, werden door de Raad verworpen.

Tevens wordt in de bestreden beslissing wederom verwezen naar de ernst van de gepleegde feiten en het recidive karakter, waaruit wordt afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te schaden.

De raadvrouw van verzoekster toont niet aan dat er heden elementen voorliggen die thans zouden noodzaken dat er alsnog anders wordt geoordeeld over zijn gezinsleven.

Gelet op wat voorafgaat, toont verzoekende partij niet aan dat er in haar geval bijzondere feiten en omstandigheden voorhanden zijn in het licht van artikel 8 EVRM die haar in casu ontslaan van de plicht om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen binnen de wettelijke voorziene beroepstermijnen.

De door verwerende partij opgeworpen exceptie is gegrond

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk ratione temporis.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

M. MAES